

עפ"ת 55230/06/23 - יונס אבו גאבר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 55230-06-23 אבו גאבר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 10251935648

בפני	כב' השופט עמית י' צלקובניק
מעוררים	יונס אבו גאבר ע"י ב"כ עוה"ד עלא קישאווי
נגד	מדינת ישראל
משיבים	ע"י ב"כ עוה"ד נלי מאני

פסק דין

בפני ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה מחוז מרכז (כב' השופט ט' פרי, ס"נ) מיום 9.5.23 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 19.4.23 בתתע 55230-06-23 לביטול פסק דין שניתן בהיעדר ביום 13.4.23 בגדרו הורשע המערער בעבירה של נהיגת רכב ללא רישיון נהיגה (מעולם לא הוצא) לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה תשכ"א-1961, המתייחסת לנהיגת רכב פרטי ביום 24.12.22, בראש העין. על המערער הוטלו 12 חודשי פסילת רישיון נהיגה בפועל, פסילה מותנית, וקנס בסך של 2500 ₪.

בבקשת הביטול שהוגשה על ידי ב"כ הקודם של המערער, נטען כי המערער התבלבל וסבר כי מועד הדיון חל ביום 16.4.23, וזאת בשל לחץ נפשי על רקע הריונה של אשתו, ומחלה קשה של האם. עוד צוין כי המערער קיבל בינתיים רישיון נהיגה, וכי עונש הפסילה שהוטל עליו מקשה עליו מאד בשל קשיי תחבורה ציבורית במקום מגוריו, וכי המערער נזקק לרישיונו לצרכי פרנסה.

בית המשפט קמא דחה את הבקשה וצוין כי בלבול אינו מהווה הצדקה לאי ההתייבבות, והמערער חתם על אישור מסירה. עוד נקבע כי המערער אינו מעלה כל טענה לגופה של אשמה, והעובדה כי קיבל רישיון נהיגה לאחר מועד ביצוע העבירה, אינו מהווה הגנה.

בקשה נוספת שהוגשה על ידי בא כוחו של המערער דהיום, עו"ד קישאווי ביום 14.6.23 נדחתה בהחלטה מיום 16.6.23.

בהודעת הערעור חזר ב"כ המערער על הטענות בדבר קיומן של נסיבות אישיות ומשפחתיות שתרמו לכך שהמערער התבלבל באשר למועד הדיון, ונטען כי לא בכל מקרה של שכחה או בלבול יש לדחות בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר; עוד נטען כי בעת שהתקיים הדיון בבית משפט קמא כבר היה ברשות המערער רישיון נהיגה, וכי מדובר באדם נורמטיבי שנולד לו ילד לאחרונה, ויש בנסיבות אלה כדי להשפיע על הקלת העונש. בנוסף, צוין כי בתי משפט השלום לתעבורה נוטים להקל בעונשי הפסילה המוטלים בגין עבירה זו, בנסיבות ראויות, וצורפה אסופת פסקי דין שבהם נקבעו

עונשי פסילה בפועל בין 45 ימים עד 5 חודשים.

ב"כ המשיבה סבורה כי העונש שהוטל הולם, והוצגו פסקי דין שבהם אף הוטלו עונשי פסילה מחמירים יותר, בנסיבות משתנות (למשל- רע"פ 4780/17 **זינב עמאש נ' מדינת ישראל** (1.4.2018)). עם זאת, נוכח הנסיבות האישיות שהוצגו, ובעקבות הערות בית המשפט, נכונה המשיבה להפחתה של 4 חודשים מעונש הפסילה בפועל שהוטל.

אין לקבל את עמדת בא כוח המערער כי קיימת הייתה הצדקה לאי התייצבותו של המערער לדיון, ונסיבות שאינן תולדה של אילוץ חיכוני אובייקטיבי שאינו תלוי בנאשם, אינן יכולות להתקבל כסיבה לאי התייצבות. המערער אינו כופר גם בביצוע העבירה, ומשכך לא עולה גם חשש לעיוות דין.

עבירה של נהיגת רכב ברחובותיה של עיר, על ידי מי שמעולם לא הורשה לנהיגה, הינה מן החמורות שבעבירות התעבורה, ובתי המשפט לתעבורה מרבים להזכיר את הדברים הנוקבים שצוינו באחד המקרים על ידי כב' השופטת נ' אהד: **"על בתי המשפט להילחם מלחמת חורמה בנהגים בלתי מורשים. נהיגה על ידי בלתי מורשה כמוה כעליה על כלי רצח, נהיגה בו בנתיב נסיעה כמעט כמו שימוש ב"רולטה רוסית" ובמקרה זה לא מדובר בפעם ראשונה..."** (עפת (מרכז) 42946-08-11 **מסארווה נ. מדינת ישראל**, 23.10.2011). בעניין זה יצוין כי לבד מעונשי פסילה מוטלים לעיתים בגין עבירה זו, עונשי מאסר בפועל או על תנאי, סוג ענישה שהמערער "נפטר" ממנו בשל כך שנדון שלא בפניו.

לעבירה שבפנינו נקבע עונש מינימום של 3 חודשי פסילת רישיון נהיגה על פי הוראת סעיף 38(1) לפקודת התעבורה, תשכ"א -1961, ואין לסטות לקולא מעונש זה אלא בהתקיים טעמים המהווים משקל נגד ממשי לחומרתה של העבירה וצורכי ענישה מתחייבים. עונש המינימום משקף את עמדת המחוקק ביחס לרף התחנות של הענישה, עם זאת, ניתן לקבוע רף תחתון מחמיר יותר בהינתן הנסיבות הקונקרטיות של מידת הפגיעה בערכים החברתיים, במדיניות הענישה הנהוגה ובעיקר בשל נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

עוד אוסיף כי עמדת בתי המשפט לתעבורה באשר לרף הפסילה העליון במתחם העונש אינה אחידה ולעיתים נקבע רף עליון של 36 חודשים (ראו- פ"ל (תעבורה מרכז) 8534-02-22 **מדינת ישראל נ' מוניר מחמוד** (3.7.2022), ולעיתים נקבע רף עליון של 18 חודשי פסילה (ראו למשל- תתע"א (תעבורה נצרת) 1686-07-13 **מדינת ישראל נ. עומרי** (4.11.2014)).

באשר לעניינו של המערער, הרי שבצד החומרה היתרה שבעבירה, עולות נסיבות שונות שיש עימן כדי להביא להקלה מסוימת בעונשו. כך לגבי העובדה כי לא נשקף כיום סיכון מנהיגתו נוכח קבלת רישיון נהיגה זמן קצר לאחר ביצוע העבירה; היעדר עבר פלילי או תעבורתי מכל סוג, ונסיבות אישיות ומשפחתיות שיש להתחשב בהן, בהיותו של המערער תומך מרכזי במשפחתו. בהינתן האמור, ולאור עמדתה של המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי ניתן להפחית מעונש הפסילה שהוטל, הגם שאין מקום להסתפק בעונש המינימום כפי שעתר ב"כ המערער, נוכח צורכי ההרתעה והעובדה כי עונש פסילה בפועל לתקופה ממשית מהווה מרכיב מרכזי בענישת המערער.

נוכח האמור, מורה אני כי חלף 12 חודשי הפסילה בפועל שהוטלו על המערער, יישא המערער ב- 7 חודשי פסילת רישיון נהיגה בפועל, והעונשים האחרים שנקבעו בבית משפט קמא יישארו על מקומם ללא שינוי. נוכח קביעה זו, אין מקום לדון בבקשת המערער לעיכוב ביצוע העונש.

הערעור מתקבל כפוף לאמור.

המזכירות תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ט' אב תשפ"ג, 27 יולי 2023, בהעדר הצדדים.